

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

¡¡ATENCIÓN!!

El vinent dissapte, dia 7 de Setembre
sortirà el

Número 2,000

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

2,000 senmanas de vida periodística representan un éxit no igualat per cap més senmanari d' Espanya.

El número 2,000 de
La Campana de Gracia

constará de **20** páginas, inclús cuberta, y valdrá

25 céntims

Entre las firmas del seu text hi figuran las de eminentes literats y notables polítichs catalans.

La portada, en colors, es original del distingit artista **Ramón Casas**.

Entre la ilustració, variada, profusa, veraderament espléndida, hi ha 27 retratos, numerosas caricaturas y infinitat de repro-

duccions de láminas famosas, aparescudas en el periódich en el transcurs de 37 anys y que senyalan moments culminants de la historia d' Espanya.

NO OLVIDARHO, LECTORS

El número 2,000 de
LA CAMPANA DE GRACIA

sortirá el dissapte que vé

DIA 7 DE SETEMBRE

20 páginas * 25 céntims

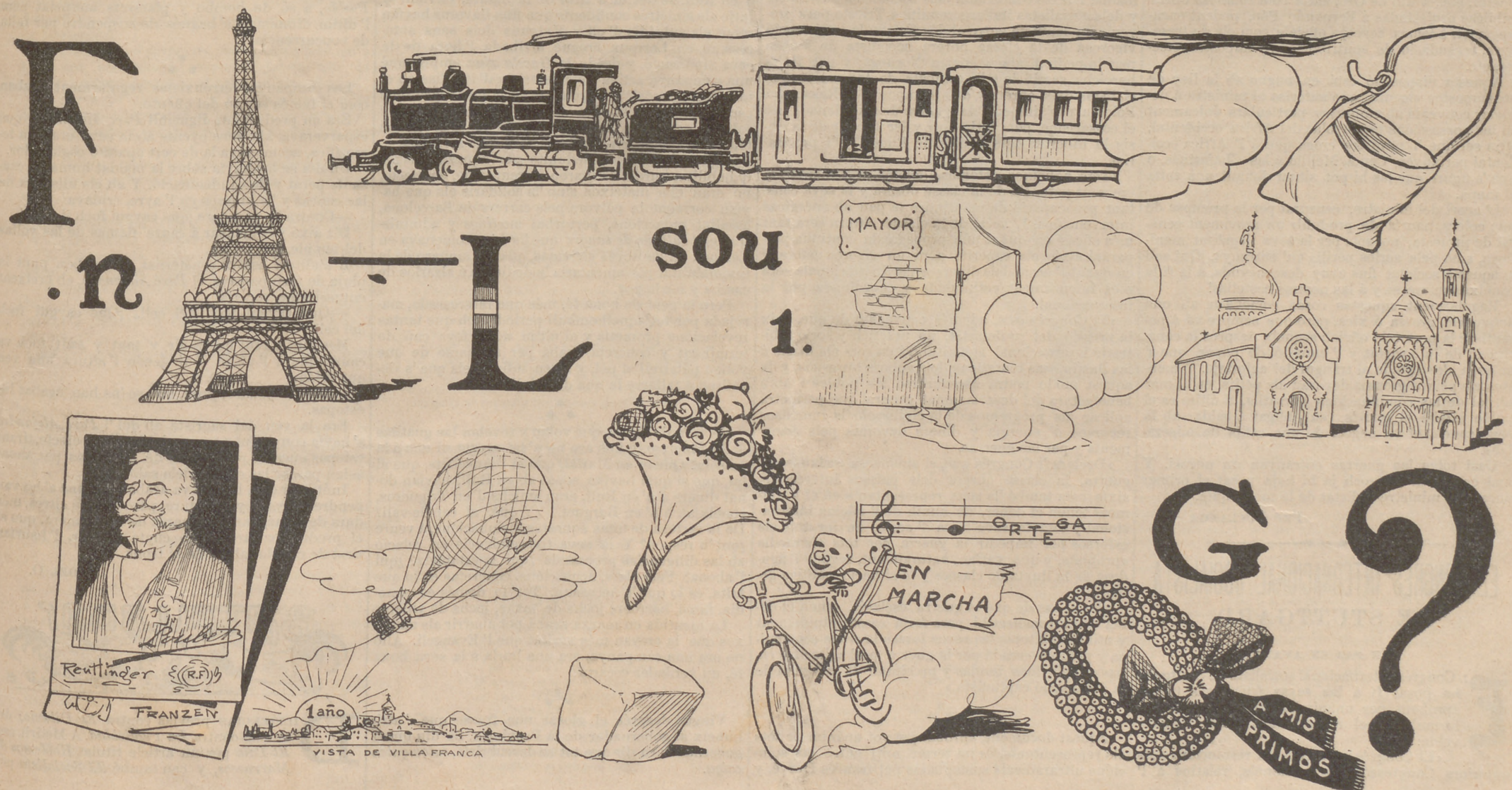
ULLADA POLÍTICA

En Maura ha tornat del extranger, posant la pau entre 'ls seus ministres que 's barallavan per la qüestió de la presidencia interina. Ara es ell qui presideix, y 'ls San Pedros més ó menos sants, y 'ls Primos de Rivera més ó menos primos, se rendeixen en tot y per tot á la seva voluntat soberana, omnipotent.

Tant més quan l' Amo Toni, que durant la seva estancia en l' extranger, ha tingut ocasió d' enterarse de lo que pensan las potencias, presúm de tenir la clau del conflicte marroquí.

Se deya en un principi qu' Espanya no se separaria un punt dels acorts de Algeciras. Cas de que Fransa intentés anar més enllá, Espanya la deixaria

GEROGLÍFICH

Ab paciencia y atenció, búsqinse la solució.

D' actualitat

L' última manifestació dels incondicionals.

Al saludar al digníssim escriptor socialista Joan Joseph Morato, en nom del Treball de Catalunya, fem vots perquè el seu exemple, arribant amunt per l'estudi procurat pel propi esforç, serveixi de mirall a tots els nostres camarades.

N. BAS Y SOCIAS

E coneix que 'ls regidors lerrou-xistas de Barcelona al saber que uns fantasmas havían assaltat la torre dels Josepets per assassinar a n'en Lerroux, varen tenir un susto molt gros.

La prova es que han necessitat quinze dies pera veure'n i enviarli una comunicació, reiterantli, «con tan plausible motiu, nuestra más incondicional adhesión.»

Quinze dies pera tragarse una bola! Figúrense si havia de ser grossa y aspra!

Firman la comunicació dotze regidors—els únics que li quedan de tants que n'hi tenia.—El nom del Sr. Pinilla no hi va continuat, lo qual revela que D. Jesús no té tan bonas tragaderas com els seus companys de Consistori.

Els gastos extraordinaris que ocasioni l'aventura marroquí, ja poden estarne segurs, no's treuran del pressupost de Gracia y Justicia, ni del d'Estat, ni de la Presidencia.

¿Saben d'ahont sortirán? Del pressupost d'Instrucció Pública y del de Foment.

Ab lo qual tindrem que, pera civilisar a las kábilas, anirem kabilyentant als espanyols.

Aixís son sempre 'ls negocis que fa Espanya.

Els reis d'Espanya han fet una excursió al Mitjdia de Fransa, havent visitat de pas la Exposició de Burdeos.

Y ara, perquè no sigui menos, es molt possible que al poble espanyol li fassin seguir la exposició de Casa-Blanca.

Será tan extrany com vulguin, pero es un fet que ja s'ha repetit duas vegadas que ab la reunió del Congrés de la Pau, celebrat a La Haya, ha coincidit una declaració de guerra.

La primera fou la de Russia y 'l Japó.

Y la segona la qüestió marroquí, que havent comensat ab un bombeig, es molt possible que acabí ab una trencadissa general.

Pels pobres que hi petan, el Congrés de La Haya, més que de la pau, resulta serho de la En Pau des-cansin.

¿Y en Pinales, qué tal?

Trempat com sempre y sense que las numerosas

foras llansadas en la seva persecució arribin a sopartarli 'ls passos.

¿Qué s'hi ha de fer! Tractantse del bandolerisme, Espanya deu estar tot l'any en temps de veda.

En cambi, a un redactor de *Espanya Nueva* que havia anat a Andalusia a estudiar la qüestió, publicant en aquell periódich unas cartas molt sabrosas y interessants, a n'aquest sí que l'han trobat desseguida y l'han posat prés per haverse atrevit a fer certas apreciaciones respecte a la conducta de la Guardia Civil.

Y qué, segons sembla, no s'escaparà de que li apliquin la famosa lley de jurisdiccions.

¿Quin tip de riure degué ferse en Pinales al saberho? ¿Qui 'ls fá ficar als periodistas a manejar la pluma, podent manejar el trabuch?

Y a propòsit del redactor d'*Espanya Nueva*, que suscriu els seus treballs ab el pseudònim de *Capitán Tormenta*, aquí tenen un fragment de una de las sevas crónicas, qu' es tot un quadro:

«Atravessém al galop els poblats de Marinaleda y Matarredona que junt ab el Rubio forman els *Sants Llochs*: al passar l'últim poble el guia 'ns conta un xascarrillo referent als mateixos.

«Cada any celebran aquests tres pobles la Senmana Santa reunits, fent els *Misteris* a lo viu: todas las imatjes están representadas per personas de carn y

òs. Pera la figura del Nazaré trian sempre a la persona més honrada dels tres pobles, y un any sortiren, com de costum, pels carrers de Marinaleda portant al Nazaré en tabernacle y ab la creu, quan de prompte toparen ab una parella de la Guardia Civil.

«Véurela 'l Nazaré y escapar a corre tot sigui una mateixa cosa; pero la guardia lográ donarli alcáns gracias al pés de la creu que 'l fugitiu portava amarrada a las espatillas.

«El pobre home que feya de Nazaré resultá qu' estava reclamat per distints jutjats per tres delictes de furt y quatre de robo.

«Y era ell, la persona més honrada del Sants Llochs!»

En Posadas era un novillero de gran porvenir. Pero, quan estava a punt de graduarse, un toro va refrendarli el passaport pera l'altre barri.

Conduhit el cadáver a Sevilla, la gran ciutat andalusina va tributarli una manifestació de dol. Hasta las donas ploravan y tenian atachs d'histerisme.

Me sembla a mí que, per evitar aquests disgustos tan grans, lo millor que podria ferse seria prohibir las corridas de toros.

Perque, aném a veure, ¿quin atractiu oferirian las tals corridas si la vida del torero no estiguén en imminent perill?

¿Y us affigiu y us desconsolén quan el banyú, matantne un, dona reals al espectacle?

La prohibició de las corridas s'impone además com un medi de curar als aficionados que, ab las sevas inconseqüencias, talmén semblan ximplés.

Els lliberals están decidits a empendre una activissima campanya política.

Y lo primer que se 'ls ha acudit es publicar un gran periódich que 's titulará *El Mundo*.

Aixó es lo que 'ls lliberals dinástichs procuran sempre y ab preferéncia a tot: omplir el mundo.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Un taberné dels encants, Carlos G. (a) Picarochs, Ramón Viñas (a) Un barbé figuerench, J. P. (a) Un aficionat de Tárrega, Josepet Herreret A. y Un ex-cajista: De desgracia.

Caballers: H. Nadal y Mallol, Moka Soka y C.ª, Amadeu Nadal, Hipólit Nadal, Un manco de un bras, Dos solidaris masnoenchs, F. E. P. B. M. Germain Lacai, y R. A. (a) Pau de las Calsas curtas: De sort.

Caballer: J. V. N. (Pep): Serveixis passar per la administració a fer la reclamació personalment interessat.—Un ensopit: ¡Ca mas fet riure!—S. A. y C.: Gracias per tot. Lo del número extra ha fet tart.—F. P. Valdés: Anirá arreglada.—Quimet: Rebut y gracias.—F. Masjoan: Aixó es senzillament una porqueria.—Aurora Martorell: Ja ho ha dit vosté qu' es senzilla la seva poesia. Donchs jo la trobo molt complicada.—P. Morant: La caricatura no's distingeix si no per la idea.—Isidro Roura: ¿Qu' es vers libre aixó?... No me n' havia donat.—Pere Llubera y Carol: Es a dir que 'l gat de casa de vosté es mitj persona humana... Vaja, recados a la familia.—Rosendo Coll: Veig que vosté escriu *marshitar* y *habrassar*... ¿quin catalá y quina ortografia gastas, Rosendo?—J. Boix L.: Dels versos que envia, els uns son molt bons, els altres molt dolents... ¿Cóm pot esser aixó?... Per precaució no li publicarém ni els bons ni els dolents.—A. B. C.: El número 2,000 ja estava compost de dias. Ho guardarem, y gracias.—M. Badía: Agraphim l'envío.—E. X.: Rebut y... veurém.—Ll. A.: Tantas mercés.—R. Pedrerol: No cuela.—Manel Noel: Ho sentím, pero ha fet tart. El número está plé fa dias.—Sebastiá Giralt: No la considero publicable.—J. Alamaliv: No ha pogut entrar en el número. No obstant, gracias per l'atenció.—Fra Remer: El ninot no va.—J. S. y C.: Ho llegirém ab calma, y si va, anirá.—Laureá Dalmau: També ha fet tart.—Mister Mix: Enterats y gracias.—Un toniu: No va.—Un que's pert de vista: ¿De tan espavilat, eh?... Veurém, veurém.—R. Massip: Rebut els *pensaments*. Li agraphim la pensada.—J. A. y L. H.: No'ns es possible insertar las cartas que 'ns envian, per varias rahóns.

EL CONFLICTE DEL MARROCH

¿La veurém aviat aquesta escena?

—¡Alto!... En aquests terrenos no's cassa.
—Pero ¿no s'ha acabat ja la veda?
—No pas aquí.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª